

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἰδρύνουμέν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ἀπριλίου δεκάτῃ καὶ τρίτῃ,
τὴν Ἀνάστασιν κόσμος κηρύττει.

Χίλια πενήντα τέσσερα καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμη,
ἢ πριμαντόνα λύσσαξε καὶ δὲν ἀλλάζει γνώμη.

Χαιρετίζω νικηφόρα τὴν μικρὴ τὴν Τσερναγόρα.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, τὸ Μαυροβοῦνι ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας ἔλδον ἄρμα τῆς Νίκης στήτω.
Δέξου φιλιὰ μας ἄμετρα καὶ δός μας τὸ φιλί σου,
Λαμπρὴ μεγάλη τώρα,
γιώρτασε, πανηγύρισε καὶ σημαιοστολίσου,
καυμένη Τσερναγόρα.

Ὅσοι τὰ τίμια τιμοῦν
ζητωκραυγάζουν κι' εὐφημοῦν
τέτοιο λαὸ πολεμιστή,
λαὸ παλληκαρίσιο,
μὲ Βασιληᾶ τραγουδιστή,
μὲ Βασιληᾶ Βουνίσιο,
ποῦ μέσ' στὴ Σκόδρα σήμερα τὸν βλέπουν καββαλάρη
πολιτισμένοι λήσταρχοι καὶ τῆς Φραγκιάς κουρσάροι.

Καὶ ποιὸς καὶ ποιὸς δὲν πολεμεῖ,
λεβέντῃ, στὸ πλευρό σου;
μὲ σὲ τῶν ὄπλων ἢ τιμῇ
κι' ἡ Νίκη πάντα ἔμπρός σου.
Τραγοῦδα, Ρήγα τοῦ σπαθιοῦ καὶ Βασιληᾶ τῆς εἰμας,
κι' ἡ Νίκη σου μᾶς ἔφτερωσε σὰν νᾶτανε δική μας.

Τῆς Τσερναγόρας ἡ χαρὰ χαρὰ τῆς Πασχαλιάς μας,
σοῦ στέλλομε τῆς δάφναις μας, τῆς δάφναις σου μᾶς
[στέλλεις

τὸν νικηφόρο Βασιληᾶ φιλεῖ κι' ὁ Βασιληᾶς μας,
ποῦ νικητὴς σκαλίζεται σὲ μάρμαρο Πεντέλης.
Τέτοια Λαμπρὴ δὲν ἔγινε σὰν τούτῃ τῇ φορᾷ...
τῆς Τσερναγόρας ζήτω τῆς, χίλιαις φοραῖς Οὐρρά.

Ἀνάστασις μεγάλη
νικήτρια προδάλλει.

Α'.

Χριστὸς ἀνέστη σήμερα συναλαλάζουν ὅλοι,
σὲ πανηγύρι μᾶς καλεῖ τῆς Πασχαλιάς ἡ Σχόλη.

Χριστὸς ἀνέστη, Πασχαλιά,
δῶστε καὶ πάρετε φιλή,
Χριστὸς ἀνέστη τώρα.

Χριστὸς ἀνέστη ψαλμῶδῶ,
κι' ἀφθονα χύνονται κι' ἐδῶ
ζωῆς μεγάλης δῶρο.

Χριστὸς ἀνέστη... Ἀευθεριά,
κτυποῦνε τὰ καμπαναριά
χαρμόσυνα κτυπήματα.

Ἀκούεις ἀηδονῶν λαλαῖς
καὶ ξεφυτρώνουν πασχαλιαῖς
ἔμπρὸς σὲ προμάχων μνήματα.

Ἀνάστασις ἀληθινή,
Ἀνάστασις βοᾷ φωνή
κι' ἀπὸ στεριά καὶ κύμα.

Θαρρεῖς πῶς βγαίνουνε τραναῖς
τῆς Ἀναστάσεως φωναῖς
κι' ἀπὸ τὸ κάθε μνήμα.

Χριστὸς ἀνέστη. Ἀευθεριά,
κι' ὅλοι σηκόνουν τὰ κεριά
τὸ φῶς νὰ πάρουν τᾶγιο.

Χαρούμενος καὶ σὺ κι' ἐγὼ
τρῶμε τὸ κόκκινο ταῦγῳ,
τρῶμε τᾶρνι τὸ λάγιο.

Κι' αὐτὸς ἀκόμη ποῦ πονεῖ
τοὺς μαύρους πόνους λησμονεῖ
καὶ δὲν τοὺς λογαριάζει.

Χριστὸς ἀνέστη... Ἀευθεριά,
κι' ἀνθοῦν κατάξερα κλαριά
κι' ἡ πέτρα χορταριάζει.

Β'.

Ἀνάστασις παντὸς καλοῦ καὶ καθενὸς τιμίον...
Χριστὸς ἀνέστη σήμερα, κι' ἄγγελοι λευκοφόροι
ἐπῆγαν κι' ἀπεκύλισαν τὸν λίθον τοῦ μνημείου
καὶ διατόρως ἐκραξαν: ἀνέστη νῦν ἡ κόρη.

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, οὐκ ἔστι πλέον ὧδε,
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῶδε.

Ἀνέσι' ἡ κόρ' ἡ δύστυχη τῶν πόθων, τῶν ὀνείρων,
καὶ τρέχει μὲ τὸ φῶς κερῶν
σὲ μνήματα παλληκαριῶν,
σὲ μνήματα μαρτύρων.

Ἀνέστη, ποῦ τῆς ἔλαχαν κακοὶ τῆς μοίρας κληροί,
καὶ τώρα στέκει καὶ γελᾷ
σὲ νέα μνήματα πολλά,
ὅπου δὲν ξέρεις ἂν πενθῇ ἢ ἂν ἔχη πανηγύρι.

Ἀνέστ' ἡ κόρ' ἡ δύστυχη, ποῦ σταυρωτῆδες τόσοι
μὲ τοῦ Χριστοῦ τῆς τὰ καρφιά τὴν εἶχανε καρφώσει.
Ἀνέστη, ποῦ τὴν πότιζαν μακροὺς αἰῶνας ὄξος,
ἀνέστη, ποῦ τὴν ἔστειλαν πρὸς θάνατον ἀδόξως.

Τὰ πρῶτα τῆς ἱμάτια τῆς ἔβγαλαν μὲ γέλοια
κι' ἐμπαικτικῶς τῆς ἔφορεσαν προγονικὰ κουρέλια,
μετάνοιας τὴν ἐδίδασαν παντοτεινὰ νὰ κἀνῃ,
ἔθηκαν' στὸ κεφάλι τῆς ἀκάνθινο στεφάνι.

Καὶ δίσκο τῆς ἐχάρισαν καὶ διακονιάρη λύρα,
κι' ἔδωσαν κάλαμον λεπτὸν' στὴν δεξιάν τῆς χεῖρα,
ἀλλ' ὅμως ἔγινεν αἰχμὴ ζωοποιοῦ τομέως
καὶ συνετρίβησαν μ' αὐτὸν σὰν σκεύη κεραμέως.

Ὑβρίσθησαν τὰ κλέη τῆς τὰ πρῶτα,
ἔδωκε πρὸς μαστίγωσιν τὰ νῶτα,
ἐδέχθη Φαρισαίων ἐμπαιγμούς,
ἐδέχθη κατὰ πρόσωπον κολάφους,
καὶ μὲ ψυχῆς κρυφίους σπαραγμούς
μονάχη τῆς ἐκάθητο σὲ τάφους.

Ἦτο βαρὺς, δυσφόρητος ὁ πόνος,
κι' ἐπὶ τὸν ποταμὸν τῆς Βαβυλῶνος
ἐμνήσθη σὰν θρηνῶν Ἱερουσαλὴμ
τῆς τὴν τῶν τρανῶν παρανομίας.

Καὶ τῶρ' ἀκόμη, ποῦ ξεχνᾷ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς
καὶ δείχνει δάφνας ζηλευτάς,
καὶ τώρα βλέπει σταυρωτὰς
νὰ βάζουν κλῆρον κυνικῶς εἰς τὸν ἱματισμὸν τῆς.
Τῶρ' ἀνέστ' ἡ τλήμων κόρη
κι' Ἀμαζῶν πηδᾷ μὲ δόρυ
καὶ τρομάζει τοὺς βαρβάρους.

Τώρα μὲ δαφνῶν στεφάνι
προχωρεῖ' στὸν Ἰορδάνη
καὶ' στῶν Κέδρων τοὺς χειμάρρους.

Τώρα δὲν ἀκούει βόγγους,
βλέπει φάρους τηλαυγείς
καὶ φωτοβολοῦντας στύλους.

Βλέπει σήμερα τοὺς σπόγγους
πεταμένους κατὰ γῆς,
καὶ τὴν λόγην καὶ τοὺς ἥλους.

Ζωντανεύουνε κουφάρια,
καὶ βροντοῦνε παλληκάρια
καὶ διαβαίνουν λιγερά.

Καὶ φωνάζουν ἀπὸ πέρα:
Ἀναστάσεως ἡμέρα,
Ἀναστάσεως χαρά.

Βλέπει πλάσιν ζηλευτὴν,
ποῦ τῆς ἔδωσε τὴν Νίκην,
ποῦ τῆς λάμπρυνε τὸ Στέμμα.

Ἐξηγόρασαν αὐτὴν
ἀπὸ μαύρην καταδίκην
μὲ τὸ τίμιόν των αἷμα.

Γ.

Ξάστεροι λάμπουν οὐρανοὶ
κι' ἀκούει ἔξαφνα φωνή:
Οὐαὶ, οὐαὶ στοὺς ἰσχυροὺς,
στοὺς Μεγαλειοτάτους,
ὅπου σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
πατοῦν τοὺς ἀδυνάτους.

Οὐαὶ σ' αὐτοὺς, ποῦ στυγερά
τροχίζουνε μαχαίρια,
κι' ἀπλόνουν γύρω βρωμερά
τάρπακτικά των χέρια.

Οὐαὶ σὲ Καίσαρας σεπτοὺς,
ποῦ κάνουν τοὺς ἀμώμους,
καὶ σφαγιάζουν τοὺς γραπτούς
καὶ τοὺς ἀγράπτους νόμους.

Ξάστεροι λάμπουν οὐρανοί:
οὐαὶ, φωνάζει μὲ φωνή,
στοῦ κόσμου τοὺς τυράννους.

Οὐαὶ σὲ κᾶτι κυνικοὺς
τῆς ἐποχῆς πολιτικῶν,
οὐαὶ σὲ Τζουλιάνους.

Οὐαὶ στοὺς σταγγαλίζοντας τὰ δίκαια τῶν ἄλλων
καὶ βλέποντας τὰ λλότριά με λύσσαν Καννιβάλων.
Οὐαὶ στοὺς παζαρεύοντας μ' ἐμπορικὰ τεφτέρια,
οὐαὶ στοὺς ὀργιάζοντας με τὸν Σταυρὸ στὰ χέρια.

Οὐαὶ οὐαὶ σὲ πειρατὰς
καὶ δυσσεβεῖς κουρσάρους,
σὲ Γραμματεῖς ὑποκριτὰς
καὶ Φαρισαίους γλάρους.

Οὐαὶ σὲ κᾶποιους κόμητας, οὐαὶ καὶ σὲ βαρόνους,
οὐαὶ σὲ Τζιολίτηδες, οὐαὶ σὲ φαμφαρόνους.

Οὐαὶ σὲ τούτους, ποῦ κτυποῦν
γὰ τὰ μπακάλικά των,
καὶ τοὺς λαοὺς κρεοκοποῦν
μὲ δόγματα δικά των.

Καὶ νὰ προφῇται καὶ σοφοὶ πρὸ καθενὸς τρανοῦ
καὶ Προμηθεῖς, ἀρπάζοντας τὸ φῶς ἐξ οὐρανοῦ.
Ἀνάστασιν φωτοστεφῇ θὰ ψάλουν ἐν ὀργάνῳ,
κι' ἐκ τούτων θὰ μαστιγωθοῦν
κι' ἐκ τούτων θὰ προσηλωθοῦν
τῆς ἀληθείας μάρτυρες στὸν Καύκασον ἀπάνω,
ὥς ὅτου πέση σὲ λαὸν ἐμπόρους καὶ σφαγεῖς
πᾶν αἷμ' ἀθῶνον κι' εὐγενές, ποῦ χύνει ἐπὶ γῆς.

Ἄέγους στίχους κι' ἐγὼ κάνω
σ' Ἀργυρόπουλο καὶ Μάνο.

Θλιμμένη Μοῦσα θρηνωδεῖ:
χάνομε κι' ἄλλο μας παιδί,
κι' ἄλλον ἀεροδρόμο.

Ὅπου πετοῦσε μὲ χαρὰ
στῆς Ἀλκυόνος τὰ φτερά
χωρὶς κανένα τρόμο.

Χάνομε κι' ἄλλον μας αἰτὸ
κι' ἄλλο παιδί μας φτερωτό,
ποῦ λαχταροῦσε τὰ ψηλά, τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα,
τὸν δῖον τὸν αἰθέρα.

Ἐσεῖς πουλιά, ποῦ πᾶτ' ἐκεῖ,
ἀεροδρόμοι φυσικοί,
δὲν θὰ τὸν δῆτε νὰ πετᾷ
μέσα στὴν Ἀλκυόνα,
κι' ἐξ οὐρανοῦ νὰ χαιρετᾷ
πατρίας γῆς ἀγῶνα.

Ἐσεῖς, πουλιά, περὶ λυπα' σιὸ μνημα τοῦ πηδήσετε
καὶ πικροκελαϊδήσετε
πῶς τὸ παιδί, ποῦ ζήτησε τὴν Νίκη στὸν ἀέρα,
νεκρὸ τὸ κλαίει μὲς στὴ γῇ μὲ δύστυχη μητέρα.

Μαζὶ μ' αὐτὸν πικρὰ θρηνώ
καὶ τὸν λεβέντη Μάνο,
τὸ παλληκάρι τὸ τρανό,
τῆς Κρήτης καπετάνο.

Τώρα ποῦ τρέχει Ἀλευθεριά με Πασχαλιᾶς κλωνάρια
νεκρὸ τὸν στεφανώνουνε τῆς Κρήτης παλληκάρια.

Τώρα ποῦ θάλλει περισσὴ
στ' ἀγαπημένο του νησί
μὲ βλάστησις ὀνείρου.

Τώρα σὲ φέρετρο περνᾷ,
τώρα τὸν κλαίνει τὰ βουνὰ
τῆς Κρήτης, τῆς Ἡπείρου.

Τώρα με πόνου τραγουδοῦν
χαρίσματα περίσσια,
τώρα νεκρὴ ξεπροβοδοῦν
καρδιὰ παλληκαρίσια,
καὶ κοῖμα λέν' στὴ λεβεντιά, κοῖμα στὸ παλληκάρι,
ποῦχε μαζὶ με τάρματα καὶ τῶν Μουσῶν τὴ χάρι,
καὶ ποιητῆς καὶ μαχητῆς γὰ μὲ κοινὴ μητέρα
ἐδόξασε πολεμιστὴ καὶ δοξαστὸ πατέρα.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὰ Τρόπαια, τὰ Τρόπαια τοῦ Γεωργίου τοῦ Στρατήγη,
μὲ ποίησις Ἑλληνική, ποῦ τῆς καρδιάς ἀνοίγει,
μὲ ποίησις, ποῦ καθενὸς τὸ φρόνημα τονώνει,
μὲ ποίησις, ὅπου βροντᾷ τουφέκι καὶ κανόνι,
μὲ ποίησις ἥρωική, γενναίως ἐμπνευσμένη,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ τὴν φωτιὰ βγαλμένη.